

NIHAL YEĞİNOBALI

MAZİ KALBİMDE BİR YARADIR

♥
CAN

ROMAN

Nihal Yeğinobalı
MAZİ KALBİMDE
BİR YARADIR

Can Yayınları: 916

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2007

1. basım: Can Yayınları 1997

8. basım: Aralık 2009

Bu kitabın 8. baskısı 1000 adet yapılmıştır.

Kapak tasarımı: Erkal Yavi
Kapak düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Gülay Yıldız
Düzeltili: Fulya Tükel

Kapak baskı: Çetin Ofset
İç baskı ve cilt: Özal Basımevi

ISBN 978-975-510-795-0

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
<http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Nihal Yeğinobalı
MAZİ KALBİMDE
BİR YARADIR

ROMAN

CAN YAYINLARI

**NİHAL YEĞİNOBALI'NIN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
DİĞER KİTAPLARI**

SİTEM / *roman*
CUMHURİYET ÇOCUĞU / *anı*
GENÇ KIZLAR / *roman*
GAZEL / *roman*
BELKİ DEFNE / *roman*

Nihal Yeğınobalı, Manisa'da doğdu. İstanbul'a geldiğinde sekiz yaşındaydı. Orta ve lise öğrenimini Arnavutköy Amerikan Kız Koleji'nde tamamladı. Daha sonra Amerika'ya gitti. New York Eyalet Üniversitesi'nde edebiyat öğrenimi gördü. Usta bir çevirmen olarak sayısız klasik ve çağdaş edebiyatçıyı, romanları ve öyküleriyle dilimize kazandırdı. Vincent Ewing adını koyduğu sözde Amerikalı bir yazarın imzasıyla yazdığı ilk romanını *Genç Kızlar* adıyla yayımladı. Bu kitap, çeviri bir kitap kandırmacasıyla yıllarca yeni basımlar yaptı. Hâlâ da basılıp satılmakta. Ardından *Sitem* (1997), *Mazi Kalbimde Bir Yaradır* (1998) ve *Belki Defne* (2005) adlı romanları ve *Cumhuriyet Çocuğu* (1999) adlı anı kitabını da yayımlayan yazarın son romanı *Gazel*'dir.

“Ali gitmem gerek, kapı çalıyor.”

“Biliyorum, postacı geldi.”

Lamia, “Telin öbür ucundan bile anladın, değil mi?” diye güldü.

Kocası, “Elbet,” dedi. “Kapıyı iki kez çalan hangi postacıdır bilmem! Bizimki hep böyle üç kez çalar. Her biri bir öncekinden biraz daha uzunca.”

Lamia, “Evet,” dedi.

“Telaşsız gene de etkili.” Ali’nin canı konuşmak istiyordu besbelli. “İnsanda, bir şeyler var, duygusunu uyandıran üç çınlama.”

Lamia gene, “Evet,” dedi, sabırsızlığını sesine yansıtmamaya çalışarak. Çünkü kapının çınlaması, içinde tıpkı bu duyguyu uyandırmıştı işte.

Telin öbür ucunda kocası kıs kıs güldü: “Her seferinde şaşarım: Ne tuhaf şey, değil mi? İnsan parmağı kapı zili gibi cansız bir şeye bile anlam katabiliyor. Ya da insan zihni en sıradan sese bile anlam yükleyebiliyor.”

Lamia, “Ali,” dedi. “Benim...”

Ali gene güldü: “Ne o, sevgilim, beklediğin bir mektup falan mı var?”

Lamia, “Belki de telgraftır,” dedi ve bu sözlerine kendi de şaştı.

“Beklediğin telgraf mı var, sakın?”

“Yok, ama...”

Ali küçük bir kahkaha attı: “Viyanadaki hayranlarından mı yoksa?”

Viyanaya sözünü duyunca bir el Lamia’nın yüreğini sıktı, bıraktı. Kocası karşısındaymış gibi yüzüne bir renk dalgası yayıldı. Ali de, dolaylı bir iltifat niyetine söylediği sözlerin

yersiz kaçtığıını anlamış gibi hemen ciddileşerek,

“Özledim seni,” dedi. “Dün gece yol yorgunuydun. Bu sabah da uyandırmaya kıyamadım. Akşama görüşürüz. Hadi sen şimdi git, telgrafını al.”

Lamia, “Hoşça kal Ali,” dedi ve daha son sözünün tınısı dinmeden telefonu kapadı.

Telaşa benzer bir aceleyle anahtarlarını aldı. Holün aynasında saçlarını bile düzeltmeden dışarı çıkıp asansöre bindi.

Apartmanın giriş holündeki 11 no’lu mektup kutusunun içinde ince, uzunca bir zarf duruyordu. Lamia bunu hemencecik tanıdı, hiç şaşırmadan eline aldı. Sanki günlerdir iple çekerek beklediği bir mektuptu bu, teyze kızının mektubu. Oysa hiç beklemiyordu aslında. Yeşilce’den ayrıldığından beri geçen şu yedi-sekiz yılda Süsi’den aldığı bu üçüncü mektuptu. Gene de Lamia bunu, üç yüzüncü mektupmuş gibi şaşkınlıksız karşıladı.

Ancak kendini gene yukarıda, çatı katının salonunda bulduğu zaman farkına vardı ki asansöre binmeyi bile düşünmemiş, ona çevresini unutturan bir tuhaf heyecan içinde merdivenleri tırmanarak çıkmıştı.

Süsi’nin mektubunu kanepenin önündeki sehpanın üstüne bıraktı. Zarfın üstü Süsi’nin o aşağı doğru eğimli, ince yazısıyla yazılmıştı. Bu yazının görüntüsü bile hâlâ, bunca yılın ardından, Lamia’nın dünyasını sarsmaya yetecek kadar etkiliydi. Öyle ki bir an için zarfın üstündeki kendi adı bile gözüne yabancı göründü: Bayan Lamia Daimoğlu: tanımadığı bir kadın. Maçka, İstanbul: bilmediği bir yer. 15 Mayıs 1956: daha gelmemiş bir zaman. Sanki o hâlâ Yeşilce’deki Lamia’ydı, küçük bir Ege kentinde büyüyen bir kız çocuğu, yeni yetişen bir genç kız, Süsi’nin teyze kızı. Ve arada geçen bunca yıl bir düşten ibaretti, bir falcı kadının aynada gördüğü bir zaman parçası: yedi gün mü desem, yedi yıl mı desem.

Lamia zarfı yırtarak açtı. Mektup açık mavi mürekkeple yazılmıştı. Hafif aşağı doğru koşan ince satırlar, küçük, çıtkırıldım gene de okunaklı harfler. Lamia okudukça teyze

kızını karşısında apaçık görür gibi oluyordu: Yedi-sekiz yıl öncesinin Suzan'ı, Yeşilce'nin dillerde gezen güzeli Süsi gelmiş, işte şuracığa, limana bakan pencere başındaki yüksek arkalıklı koltuğa kıvrılıp oturmuştu. Koltuğun içinde daha bile minnacık görünen ufak tefek bir sarışın. İnce bel, kumru el, inci diş, sırma saç, zambak ten, gonca dehen. Bütün eski şarkılar Süsi için yazılmıştı. O upuzun, yaldız kirpikli menekşe gözleri, o büklümlü, dolgun dudakları, onu bir su perisine, bir masal varlığına büsbütün benzeten, büyükle-
rin 'lepiska' dedikleri o upuzun, ışıltılı sarı saçları.

Ne tuhaf, onun bu asılsız, düşümsü görünümünün altında gizli duran katılığı, sertliği Lamia'dan başka ancak iki kişi daha sezebilmişti, ikisi de erkekti: Biri Ali, öteki Turan.

Lamia, Turan'ı düşünmemek istedi, ama elde mi? İnsan Yeşilce'yi, Süsi'yi düşünür de Turan'ı düşünmekten nasıl kaçınabilir? Turan. Şarap gibi, hisleri kamçılادıkça vücuda mahmurluk veren bir eski tango, sıcacık sarılan erkek kolları, fısıldayan sıcacık bir erkek sesi, ilk öpüş, ilk seviş, karanlıkta... sıcacık bir gülüş... geceleri yatak odasının penceresi önünden eski bir tangoyu söyleyerek ürperip geçen bir ıslık sesi...

Lamia dalan gözlerini gene mektuba çevirdi ve Süsi'nin sesi ötekileri bastırdı. Süsi'nin o bir dokunsan kırılıverecek nazeninliğinden umulmayan bir sesi vardı: Genizden gelmeyen, gene de genizden gelirmişçesine soluk soluğa çıkan buğulu bir kadın sesi. Bu ses şimdi Lamia'ya, gözünün önündeki açık mavi satırların arasından, tümüyle yapmacık olduğunu bildiği bir içtenlikle sesleniyordu. Annesiyle komşu hanımların yanındayken kullandığı, herkese, "Aman ne hanım, ne edalı kız, maşallah!" dedirten sesi. Ayaklarını okul çocukları gibi bitiştirip başını hafifçe önüne eğdi. Sarı saçlarını eliyle arkaya iterek karşısındakine yarı ürkek, yarı utangaç, şöyle bir bakar, sonra gözlerini gene hemencecik indirerek konuşurdu:

"Bundan önceki mektubuma cevap vermedin, Lamia. Ama zarar yok. Biz kardeş değil miyiz? Sıraya bakacak

değiliz ya. İşte ben de senin cevabını beklemeden gene yazıyorum. Sana ailemizden, Yeşilce'deki bütün tanıdıklardan selam ve çağrılar iletiyorum. Herkes aynı şeyi soruyor: Lamia artık memleketine hiç dönmeyecek mi, diyorlar...

“Sen ne diyorsun, Lamia? Yeşilce'ye dönmen artık farz olmadı mı? Beni, teyzeni, Hacer'i diyelim unuttun. Hiç görmediğin küçük yeğenini de tanımak istemiyorsun. Ama Yeşilce, memleketin, doğup büyüdüğün yer, nasıl gözünde tütmez? Buna inanmıyorum. Zaten, biliyorsun, yedi yılda bir sılayı ziyaret etmek bizim geleneklerimizce farzdır. Senin de yedinci yılın doldu. Geçen mektubumda sana, gel, bizi gör, demiştim. Aradan üç ay geçti.”

Süsi şimdi selam yollayan komşu hanımlarla akrabaların oturduğu kapıyı kapamış, teyze kızıyla baş başa kalmıştı. Gerçekten içtendi şimdi. Lamia'nın gözlerinin içine bakıyor, denemese de içtendi. Ve açık konuşmak zorunda kaldığı zamanlardaki gibi sesinin kırılıp dökülmesi yitmiş, yerine bir diklik gelmişti.

“Bundan önceki mektubuma neden karşılık vermediğini bilmiyorum, olumlu ya da olumsuz. Çünkü davetimin yürekte olduğunu anlamamış olamazsın. Seni sahiden istemesem nezaket icabı çağırılmayacağımı, hatta gelmeye kalkışsan engel olmaya çalışacağımı herkesten iyi sen bilirsin. Hatta *yalnızca sen bilirsin* demek belki daha doğru olur. Bu son iki mektubumu yazmanın bana ne kadar zor geldiğini, nice tereddütlerden sonra oturup yazabildiğimi de ancak sen kestirebilirsin. İşte bu yüzdendir ki davetimi hafife almayacağını, beni cevapsız bırakmayacağını ve ne yapıp edip ilk fırsatta, hem de uzun uzun kalmak üzere Yeşilce'ye, bize geleceğini umuyorum. Hadi, daha açık söyleyeyim: Sana rica ediyorum, Lamia.”

Lamia teyze kızına karşı içinde, yıllardan beri ilk kez, muhabbete benzer bir his duyarak gülümsedi. Ah, Süsi, işine gelince nasıl da dobrallaşabiliyorsun!

Demeye kalmadan Süsi gene başlangıçtaki göstermelik, yapmacık tutumunu takınmıştı bile: “Yeşilce'nin bu mevsimdeki güzelliğini sana anlatmaya ne gerek var!

Geçen gün Saraylı Yayla'ya çıktık: Dallarda kirazlar pıtır pıtır birer yakut damlası. Yaban'daki dut dalları şimdiden ağırlaştı, mayıs papatyaları diz boyu. Geçmeye başlayan gelinciklerin o acı kokusunu nasıl severdin, onu hatırladım. Sen gelene kadar iyice duta, kiraza boğuluruz gayri. Eski günleri anarız. Biliyor musun, Lamia, şu yaşa geldim, meyve yüklü ağaçları görünce hâlâ içim gıcıklanıyor; gene çocuk olmak, pabuçlarımı çıkartıp eteğimi belime soktum gibi gene en üst dallara tırmanmak istiyorum.”

Oysa daha yedi-sekiz yaşlarındayken, ‘Suzan’ adını beğenmeyip ‘Süsi’yi yaratarak benimsediği –ve benimsettiği– günlerde bu tür ‘çocukluk’ları kendisine yakıştırmaz olmuş, sarı saçlarını uzatmaya karar verdiği gün ağaçlara çıkmaktan da vazgeçmişti.

Lamia mektubu yeniden katlayıp zarfa koydu, zarfın yırtıklarını düzeltilti. Bir sigara yakıp ayağa kalktı. Bu mektubun bugüne, tam Viyana dönüşüne rastlaması tuhaf değil miydi? Bu kadarı boş bir rastlantı olamazdı. Lamia bunun bir rastlantı değil, gaipten gelme bir işaret, bir belirti olmasını istiyordu. Yeşilce'deki teyzesinin çeyiz halayığı Hacer gibi kadere kismete inanmak. Yanlış seçimler yapmış, yanlış kararlar vermiş olmanın sorumlunu bir yana itip, “Ne gelirdi elimden? Alnımıza öyle yazılmış!” diye avunabilmek. Ne var ki nice çabalasa içindeki suçlayan sesi bastıramıyordu: “Sözünden dönmeyeydin, Yeşilce'de edindiğin çocuğu doğuraydın, Yeşilce'de oturaydın...” Ne demişti Viyana'daki doktor, o havariler gibi ipek sarı sakallı, dalgın mavi gözlü, yumuşak sesli uzman profesör. “Döl yatağında böyle bir aksaklığın söz konusu olduğu durumda, ehliyetsiz biri tarafından özensiz, hoyratça yapılan bir müdahale... hele ilk gebelikse... ve annenin yaşı küçükse... bir daha asla... çok üzgünüm...”

Yıllar yılı, pek az kendini, daha çok Ali'yi aldatmaya, inandırmaya çalışarak başvurduğu hekimlerin, kocakarıların, “Hiç gebe kaldınız mı?” sorusunu Lamia hep, “Hayır,” diye yanıtlamıştı; gerçeği, yadsımakla ortadan kaldırabilmiş gibi. Yedi uzun yıl bu ‘hayır’ yanıtına kendi de inanmış,

o ‘müdahale’ olayını kendi de neredeyse unutmuştu.

Öyleyse neden, bir hafta önce Viyana’da o doktora her şeyi itiraf etmişti?

“On sekiz yaşındaydım.”

“Doğurmadınız değil mi?”

“Hayır, aldırđım.”

Nasıl da utanmıştı, o adamın karşısında bacaklarını ayırıp yatmaktan! Çıplaklığını, kadınlığını sergilemekle bu adamın gizli havari tövbesini bozdurtuyormuş, kirliymiş de onu da kirletiyormuş gibi gelmiş, onun parmağının kurcalamasını hissettiği an gözlerini yummuştu. Gözlerini açınca doktorun tiril tiril beyaz gömleğindeki ışıltılı ütü kırışıklıklarını gördü, o hüzünlü mavi gözlerle karşılaştı ve artık yalan söyleyemeyeceğini anladı. Ne ona, ne kendi kendine, ne de başkasına.

Bir yolun sonuna gelmişti. Yeşilce ağaçlarının altında başlayan bir yol Viyana’da son bulmuştu. İşte şimdi de, Viyana’dan döndüğü gecenin sabahında Yeşilce’den bir mektup. Rastlantı mı bu? Rastlantı olamaz. Bir işaret bu. Ne işareti? Doktora söylediğini kocana da söylemek zorunda olduğunun.

Lamia sigarasını söndürdü. Ne yaptığının farkına bile varmadan yatağın üstünü örttü, Ali’nin pijamalarını topladı. Kahvaltı sofrasını kaldırdı. Söyleyecekti elbet. Ali’ye söyleyecekti artık. Hemen bu gece. Ne vardı bunda böylesi korkacak? Ali’yi daha şimdiden yitirmiş gibi bir öksüzlükle içi titreyecek ne vardı? Olup olacağı çok genç yaşta söylenmiş bir yalan. Daha doğrusu, gerçeği es geçmenin doğurduğu bir boşluk ki Lamia sonradan bir sürü hatalı varsayımların, yanlış yorumların bu boşluğu doldurmasına, yıllar boyunca kökleşip dal budak sararak kat kat kabuk bağlamasına göz yummuştu. Bu kabuklara sonradan kaçınılmaz olan başka aldatmacaların midyeleri yapışmıştı. Şimdi bütün bunlar köklendiği, sökülüp atıldığı zaman neleri, neleri yıkıp çökertecekti, kim bilir!

Lamia kurulu bebek gibi tozları almaya girişti. Yaptığı işin pek bilincinde değildi. Bir yanda da, köşe bucağı düze-

ne sokarken, sabah güneşi içindeki bu çatı katının güzelliğini, sade ve rahat sevimliliğini, ilk görüyormuş gibi ayırıyordu. Pencereleden görülen liman manzarası bu kat için özel yaratılmış bir tabloydu sanki. Ali, “Evin de senin gibi, Lamia,” derdi, hep. “Sade, şık, cana yakın.”

Yedi yıl önce taşındıklarında bu küçük daireye geçici bir barınak gözüyle bakmışlardı: “Çocuğumuz olunca başka yere taşınırız,” derlerdi. “Kadıköy yakasında bahçeli bir ev alırız. Denize yakın.” Lamia, “İyi ya işte!” diye düşündü. “Şimdi artık taşınmaktan kurtulduk!”

Salonun, kitaplık ve çalışma odası niyetine kullandıkları köşesinde bir taburenin üstüne Ali, onun daktiloya çekmesini istediği kâğıtları bırakmıştı. Bunların yanında duran iki-üç İngiliz dergisinde de Lamia’nın Türkçe’ye çevirmesini istediği yazıları işaretlemişti. Lamia, toz bezi elinde, ayakta durduğu yerden bunları gözden geçirdi. İngiliz İşçi Partisi’ne ilişkin haberler. Sonra Lamia kâğıtları karıştırdı. En üsttekileri okudu. Bunlar Ali’nin, kurulmasına yardımcı olduğu partinin -‘şimdilik’ adıyla Çalışanlar Partisi’nin- hazırlık toplantılarına ilişkin notları, düşünce ve önerileriydi. Yazılardan anlaşılıyordu ki arkadaşları hâlâ Ali’nin parti yönetiminde doğrudan görev alması için diretiyorlardı. Ama o, ‘siyaseti sevmediği’ gerekçesiyle buna karşı koyuyordu. Hak, hukuk, adalet, doğruluk, onur... bunlardı Ali’yi ilgilendiren kavramlar. Ali de bu kavramları yorumlayan bir hukuk adamı olmakla yetiniyordu. Oynadığı rolü, mahkemeye yansıyan ‘çalışan-çalıştıran’ davalarında haklı gördüğü çalışanları -sirasında hiç karşılıksız- savunmaktan ileri götürmüyordu.

Lamia’nın Viyana’da olduğu bir hafta süresinde partinin kurulma hazırlıkları birden ivme kazanmıştı sanki. Lamia paniğe benzer bir duyguya kapıldı. Şu yaptığı daktilolar, çeviriler yoluyla Ali’nin ev dışı yaşamını paylaştığına kendi kendini inandırmıştı. Oysa, işte onun yokluğu fark edilmemişti bile. O kendi kadınca tutkularının peşinde koşadursun, kocası ve ötekiler kendi zengin, doyumlu erkek dünyalarındaki yaşantıyı sürdürmüşlerdi. Lamia

şimdi kocasının, bu dünyada onun için araladığı pencereyi yüzüne kapadığını, onu temelli dışarıda bıraktığını görür gibi oldu.

Kendi korkusuna meydan okurcasına soyundu, duşa girdi. Kısa, düz siyah saçlarını şampuanladı. Viyana'dan aldığı tek şey olan sabun kutusunu açtı. İçinden çıkardığı kaymak renkli tombul sabunun yasemin kokan köpüğünü bedenine yayarken elleri karnının üstünde duraladı, parmakları göbeğini, kasıklarını bastırdı, yokladı. İçinde, bu tenin, bu etin altında hiçbir zaman bir çocuk belirlenip büyümeyecek, bu ten, bu et hiçbir zaman gebeliğin verimiyle kabarıp çatlamayacak; o ki, kendisi çocukkinden beri çocuklar doğurup çocuklar büyütmeyi düşlemişti, hiçbir zaman ana olamayacaktı. Bunca yıldır, olup bitenleri unutarak kendi kendine sağladığı o ufacık aldaniş, en son umut kırıntısı, sabun köpükleriyle birlikte akıp gitti.

Lamia kurulanıp giyindi, sokağa çıktı, akşam yemeği için alışverişe, Çiçek Pasajı'na gitti. Viyana'da hayal meyal bir vaat olan bahar, İstanbul'da gerçekleşmişti. Yol kenarlarındaki ağaçlar yeni açmış yaprakların sisi içindeydi; tene ipek gibi degen ılık bir hava vardı. Gökyüzü mavi billurdan bir fanusmuş da mayıs gününün uzak yakın tüm seslerini içine hapsedmiş gibi dört bir yan ses içindeydi: Güneşli gün şerefine sanki daha bir neşeli çalan tramvay çanları, okul bahçelerinden yansıyan çocuk şarkılarıyla yaygaralar, satıcıların bağırışları, limandaki teknelerin motor ve düdük sesleri. Arada, sessizlik parantezlerinin içinde, Boğaz'ın karşı kıyılarından yükselen horoz ötüşlerini bile duymak olasıydı. Sanki bütün İstanbullular felekten bir gün çalmak için sokaklara dökülmüşler, kentin üstünde bir bayram havası estirmişlerdi.

Kafasındaki korkuyla bulanık karışık düşünceler Lamia'yı bu bayram havasından ayıran bir duvardı. Gene de genç kadın bu yaşam dolu ortamdan ayrılmak istemeyerek Beyoğlu'nda oyalandı. Markiz'de çay içti. Aynalı Pasaj'da bir kemer beğendi. Çiçek Pasajı'ndan karides aldı. Arkadaki sokaklardan alışverişini tamamladı. Taksiye bindiği zaman

eli kolu paket yüklüdü.

Eve döner dönmez sırtını değişip mutfağa girdi. Ali'nin en sevdiği yemekleri hazırlamaya girişti.

Saat yediye doğru, Lamia beyaz ipek bir bluz, siyah bir etek giyip özenle boyanmış, aynada dalgın, kendi hayalini seyrediyordu ki Ali kapıyı çaldı.

Ali Daimoğlu uzun bir çalışma gününün sonunda, Divanyolu'ndaki yazıhanesinden Maçka'daki evine dönmenin yorgunluğu içinde biraz çökük, biraz tozlu ve kirli, her zamanki gibi saçları, üstü başı biraz dağınıkçaydı. Üzgün, yorgun, uyur bıraktığı karısını eşikte öyle şık, bakımlı, pırıl pırıl görünce irkildi.

Lamia'yı bitkin bulacağını sanmış, bu düşünce bütün gün durup durup onun içine gölge düşürmüştü. Öğleden sonra geç vakit üniversiteye gidip bir dava dosyasını incelemek gerektiğinde, eve dönüşü gecikecek diye, kendi kendinden biraz utanmakla birlikte ferahlamıştı. Çocuk doğurmak konusunun Lamia'da nasıl bir saplantı, bir tutku olup çıktığını biliyordu. Kendisi de baba olmayı aynı şiddetle istemişti bir zamanlar. Ali 'aile'ye önem verirdi, ailenin kök salıp dal budak üretmesine, soyun sürmesine. Soy isimlerinin 'Daim' olmasına karşın ailedeki son genç erkek olmanın sorumluluğunu ciddiye alır, soyu sürdürecektir erkek evlatlar yapmanın kendine düştüğüne inanırdı. Bir yandan da, içten içe kız çocuğu istiyordu, dizinde hoplatacağı bir taşbebek.

Lamia'ysa ilk çocuğunun oğlan olacağından emindi: Kısaca Mim Çocuk deyip durduğu küçük Mustafa... Lamia'nın kanaması ne zaman gecikse ikisi birden umuda kapılır, kanamanın her başlamasında gene birlikte çöküntüye uğrarlardı. Sonraları, sorunun Lamia'da olduğu ve kolay çözümlenmeyeceği anlaşılınca Ali çocuk lafını açmaz olmuştu. Lamia'ysa, kocası umudu kestikten çok sonralara değin, gebe kalmak için çabalamaktan vazgeçmemişti. Hatta Ali onun gizlice falcılara büyü yaptırdığından, kendini kocakarılarına okutup üfleterek, onların verdiği birtakım ilaç ve yöntemlere başvurarak yatırlara adak adadığından bile kuşkulanıyordu ki bunlar Lamia'nın kişiliğiyle ilişkisi olmayan

şeylerdi. İşte Viyana'daki bu son doktorun, yıllar süren ve sonunda Ali'ye bezginlik veren bu arayışın, iz sürüşün son durağı olacağında, ikisi de, doğrudan dile getirmedikleri bir anlaşmaya varmışlardı.

Ali bu son yıkıntıyla karısının, o pek sevdiği gurur ve cesaretinin tuzla buz olacağından korkmuş, onunla bu akşam karşılaşmayı bu yüzden geciktirmek istemişti. Şimdi onu kapıda böyle, her zamankinden daha bakımlı ve pırıl pırıl bulduğu zaman da bu yüzden irkilmişti. Sonra Lamia'nın gözlerindeki, bakım ve giyimiyle çelişen karanlığı seçti: paniğe yaklaşan bir korkunun dumanı... *Yoksa benden mi korkuyor? Karnesinde kırık not getiren bir çocuğun paniği bu.* Bunca yıldır ona hem kocalık hem babalık yapmanın bıçak sırtı dengesini yürütebildiğini sanıyordu. Ama şu sırada ona babalık etmeye dayanamazdı. Çünkü kendisi de, kim bilir hangi eski bir yaşamda dizinde hoplattığı o kız çocuğunun mis kokusuyla burun direğinin sızladığını hissediyor, bu çocuk, tanımış da yitirmiş gibi bir özlemle gözünde tütüyordu.

Sonra Lamia dudaklarını da boyamıştı. Oysa akşamleyin kocasını kapıda karşıladığı zaman dudaklarını hiç boyamazdı, çünkü Ali'nin eve döner dönmez onu öpmeyi vazgeçilmez bir töre saydığını, dudakları rujluyken öpmeyi sevmediğini de bilirdi. Bu rujlu dudakları görür görmez Ali, karısıyla arasındaki görülmez telin gerildiğini hissetti. Lamia'nın düşünce ve duyguları bu tel boyunca onun bilincine, yüreğine aktı sanki: Lamia kısırlığını bir suç, bir noksan sayıyor, kendini arzu edilen bir kadın değil de eksikli, utanılacak, belki de itilip uzaklaştırılacak bir kişi olarak görüyordu. Bu yüzden boyamıştı dudaklarını, besbelli: Belki kendi de bilincine varmadan, aralarına ilk mesafeyi kendisi koymak için. Gözlerindeki karanlık bakış umutsuzluğu ve korkusuysa dudaklarındaki boya, zorla ayakta tuttuğu kadınlık gururuydu.

İlk adımı Ali atmıştı herhalde, ama Lamia da ona doğru koşmuş olsa gerekti, çünkü daha ne olduğunu anlamadan kendilerini birbirlerinin kolları arasında buldular. Ali karısı-

nın saçını, boynunu, kulaklarını, ama özellikle, boyalı dudaklarını öpüyordu. Lamia kollarını kocasının boynuna boğacak gibi sarmıştı. Uzun bir açlıktan sonra ilk kez öpüşüyorlardı sanki. Ummadıkları bir şehvet kanlarını tutuş-turmuştu. İkisinin de gözleri sımsıkı yumulu, dişlerinin arasından kopuk mırıltılar, iniltiyle soluma arası kesik sesler dökülüyordu. Ali'nin elleri Lamia'nın o şık, pahalı siyah eteğinin altına kaymış, jartiyerini çekip yırtarak koparıırken Lamia onun kemerini çözüyor, telaş ve arzudan birbirine dolanan parmaklarla düğmelerini açıyordu.

Derken aşağıdan kalkan asansörün uğultusunu duydular; ancak o zaman hâlâ kapı önünde durmakta olduklarını fark ettiler. Ali karısını, kollarından bırakmadan içeri çekti, kapıyı ayağıyla çarpıp kapadı. Sonra Lamia'yı salona kadar yarı taşıyıp yarı sürükleyerek götürdü. Orada, küf yeşili üstüne kiremit kuş desenli Sivas halısının üstünde, izbe köşelerde mıncıklaşan yeniyetmeler gibi yarı giyinik, konuşmadan, birbirlerine bakmadan seviştiler.

Dışarıda sis basmıştı. Caddenin karşısındaki apartmanlar hayal meyal görünüyor, limandan sis düdüklerinin, çevreye bir ıssızlık ve tehlike duygusu yayan sesleri geliyordu.

Ali uyumuştı. Onun gövdesinin sıcaklığına sokulabilirdiğince sokulmuş, uykusuz yatan Lamia, "Bu belki de onunla son sevişmemdi," diye düşündü. Sonra kendi kendine kızdı. Yok canım, büyütüyordu. Kocasına söylemesi gerekeni söylemekten bu kez de kaçınabilmek için abartıyordu. Ne vardı bu kadar korkacak? Ali gerçi ondan hemen hemen on yedi yaş büyüktü, ama ne babası ne de Allah'tı, şunca yıllık kocası. Ona kızacaktı, hiç kuşkusuz, gücenecekti, ama hepsi bu. Çocuk aldırın tek kadın kendisi değildi ya! Lamia birden uzun yıllar önce, Yeşilce'de küçük bir çocukken teyze kızı Süsi ve komşu kızı Mehpare'yle oynadıkları ebecilik oyununu anımsadı. Oyunu öneren de, ebe rolünü yüklenen de yedi çocuklu bir evden gelen Mehpare olmuştu. Gebe kadın rolü, Lamia'dan iki yaş büyük olduğu için Süsi'ye verilmişti. Kuzinler Süsi'nin doğum yapmasını bekleyerek dünyaya

gelecek taşbebeği bile hazırlamışken Mehpere, Süsi'nin eteklerini kaldırıp iki eliyle karnına bastırılmış, kaşlarını çatıp dudaklarını büzerek sert sesle, "Evet, kızım Suzan Hanım, gene gebesin," demişti. Sonra, "Artık bunu da doğuracak değilsin ya?" diye sormuştu. Babasız bir evde büyüyen ve bu konuda henüz bilgi sahibi olmayan iki kuzin şaşkın, bakışırken, ebe hanım kendi sorusunu gene kendisi yanıtlayarak, "Yok, artık bunu doğuramazsın," demişti. "Yetti gayri! Bunu düşürteceğiz. Bir dahaki ayın da sektikten sonra bana gel, düşürüverelim de kurtulalım."

Bu, 'düşürme' deyimini bebeyi yere düşürüp öldürmek anlamına alarak 'ebe'nin soğukkanlılığı karşısında dehşet içinde kalan iki kuzin bu sözlerin gerçekte ne demeye geldiğini neçe sonra öğrenmişlerdi. Gene de Lamia o ilk dehşet duygusunu hiçbir zaman unutmamıştı. Ama, dört-beş yaşında bir çocuk değildi artık, yedi yıllık evli bir kadındı; ne olursa olsun bu da sıradan bir olaydı işte, kadınların büyük çoğunluğunun hiç göz kırpmadan yaptıkları bir şey. Zaten Ali de merhametliydi, hatta yufka yürekliydi sırasında. Akşamki sevişmesi bile, ona öyle ayakta saldırmaması, halının üstünde, ırzına geçercesine sahip olması, acımasından, anlayışından değil miydi? Lamia'nın korkusunu, suçluluk, eksiklik duygusunu hissetmiş ve ona, "Aramızda hiçbir şey değişmedi; sen benim kadınımsın, ben senin erkeğimin," demek istemişti. Onu bağışlayacaktı elbet. Gerçi Ali yalandan dolandan tiksiniyordu, doğruya, dürüstlüğe olan aşkı bir fetiş gibiydi; ama olsun, Ali onu seviyordu, elbet hoş görecekti, bağışlayacaktı.

İçindeki ses, "Öyleyse neden konuşmadın onunla hâlâ?" diye soruyordu. "Neden söylemedin?"

Yemekte söyleyemedim ki! Sonra da hemen uyu yakaldı... Lamia kocasına daha da sokulup gözlerini kapadı... Yarın uyanınca söylerim artık.

Limandan gelen sis düdüklerinde şimdi gözdağı verir gibi ürkütücü bir anlam vardı. Sanki bütün kent kötü bir büyücünün dumandan ağına yakalanmış, kendini kurtarmak, gene eski haline dönmek için çırpınıyordu.

NIHAL YEĞİNOBALI

MAZİ KALBİMDE
BİR YARADIR

ROMAN

FOTOĞRAF: POLINA TOMERİAÇ

Mazi Kalbimde Bir Yaradır, ilk bakışta evli bir kadının aşk öyküsü. Ancak gerisinde tutkular, şehvet, aşk ve türlü sevgi motiflerinden örülmüş ve bir dönemin sosyal atmosferini de yansıtan bir roman var. Yıllarca gizli kalmış eski bir ihanetin su yüzüne çıkmasıyla sarsılan bir evlilik ve ilk aşkıyla kocası arasında kalan Lamia; kıskançlık, kin ve hoşgörü duyguları arasında bocalayan Ali; ilkençliğin romantik hayallerinden sıyrılmayan ve gerçekte yüzleşince sarsılan Turan, bu çelişkili duygularla bocalayan kişileri görünmez iperle yönetmeye kalkan, tek yanlı tutkusunun öcünü almak için her şeyi göze alan ikiyüzlü Süsi ve tabii kimilerince romanın başkişisi sayılan, okurları nostaljik ortamlara taşıyan küçük, büyülü Ege kenti Yeşilce. Uсталıklı ve seçkin çevirileriyle tanıdığımız **Nihal Yeğinoğlu**, bu karmaşık kişilikleri ve ilişkileri, çelişkili tutkuları kusursuz bir kurgu içinde örüp beklenmedik sonuçlarda çözümlerken cinselliği ve erotizmi de şiiri ve gizemiyle, yalın bir içli-dışlılıkla sergiliyor.

KAPAK RESMİ: PAUL DELVAUX

ISBN 978-975-510-795-0

9 789755 107950

<http://www.canyayinlari.com>